

Dr David Bauer, Indukcyjne studium Biblii, wykład 11, Segment Survey, Jakub 1 i szczegółowe obserwacje na temat Jakuba 1:5-8

© 2024 David Bauer i Ted Hildebrandt

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 11, Przegląd segmentów, List Jakuba 1 i Szczegółowe uwagi do Listu Jakuba 1:5-8.

Chcemy teraz naprawdę zastosować to, co powiedzieliśmy na temat badania segmentów w pierwszym rozdziale Listu Jakuba. W rzeczywistości przykładowy przegląd Księgi Judy funkcjonuje niemal jako przykład przeglądu fragmentu, ponieważ Juda ma oczywiście tylko jeden rozdział.

Chcemy jednak pójść dalej i przyjrzeć się pierwszemu rozdziałowi Listu Jakuba. Ten segment jest nieco bardziej skomplikowany. Nie jest to tak proste jak większość segmentów.

I tak, badanie tego segmentu będzie wymagało jeszcze tylko nieco więcej wyjaśnień. Oczywiście na pierwszy rzut oka wydaje się, że James po prostu przechodzi od jednej rzeczy do drugiej niemal przypadkowo w pierwszym rozdziale Listu Jakuba. Ale w rzeczywistości uważna lektura tego segmentu ujawnia bardzo ostrożny i skuteczny rodzaj strukturyzacji.

Teraz znowu zaczniemy od tytułów akapitów, które pomogą nam poprzez skojarzenia przywołać treść fragmentu bez odwoływania się do tekstu. Ale oczywiście, jak już wspomnieliśmy, sercem badania segmentu jest analiza strukturalna, która obejmuje zarówno identyfikację głównych jednostek i podjednostek, rozwój liniowy, podział, a następnie także główne zależności strukturalne występujące w segmencie jako całości. Zaobserwowałem tutaj kilka rzeczy.

Po pierwsze, zauważam, że pierwszy akapit, czyli wersety od drugiego do czwartego, oraz akapit czwarty, czyli wersety od 12 do 15, mówią o próbach i testach. Może się więc zdarzyć, że istnieje związek między wersetami od drugiego do czwartego i wersetami od 12 do 15. Zauważam również, że w wersecie 16 znajduje się odniesienie do oszustwa.

W 1:16 mówi: Nie dajcie się zwieść, moi umiłowani bracia. W 1:22: Ale bądźcie wykonawcami słowa, a nie tylko słuchaczami, oszukującymi samych siebie. W wersecie 26: Jeśli ktoś uważa się za osobę pobożną, a nie powściąga języka, lecz oszukuje serce, to religia tego człowieka jest próżna.

I rzeczywiście w wersecie 19 mówi: Wiedz o tym. Wydaje się zatem, że w wersetach od 16 do 27 kładzie się nacisk na to, aby nie dać się zwieść, ale raczej, dla kontrastu, wiedzę lub zrozumienie. Może więc być tak, że wersety od 2 do 15 są ze sobą powiązane i rzeczywiście są ze sobą powiązane poprzez pojęcie prób, testów i tym podobnych, a wersety od 16 do 27 są ze sobą powiązane przez powtórzenie tego temat unikania oszustwa i korzystania z wiedzy.

Zauważam również, że jeśli faktycznie mogłoby nastąpić przesunięcie pomiędzy wersetami 15 i 16, ostatnim akapitem pierwszej części Listu Jakuba 1, to byłyby wersety od 12 do 15 i pierwszym akapitem drugiej części Listu Jakuba 1, czyli wersety od 16 do 18, dotyczą tego, co Bóg daje i czego Bóg nie daje. Tak więc zauważamy w wersetach od 12 do 15, że błogosławiony jest mąż, który przetrwa próbę, bo gdy wytrzyma próbę, otrzyma koronę życia, którą Bóg obiecał tym, którzy go miłują. Niech nikt, gdy jest kuszony, nie mówi: „Jestem kuszony przez Boga”, gdyż Bóg nie może być kuszony do zła, a on sam nikogo nie kusi.

Ale każdy człowiek ulega pokusie, gdy zostaje zwabiony i znęcony przez własne pragnienie; wówczas pragnienie, gdy się pocznie, rodzi grzech, a grzech, gdy dorośnie, powoduje śmierć. Kontynuuje: Nie dajcie się zwieść, moi umiłowani bracia, wszelkie dobre dary i każdy doskonały dar pochodzi z góry, zstępuje od Ojca światłości, u którego nie ma zmiany ani cienia zmiany. Z własnej woli poprowadził przez słowo prawdy, abyśmy byli jakby pierwocinami Jego stworzeń.

Podsumowując, wersety od 2 do 15 mogą być powiązane wspólną troską, przynajmniej na początku i na końcu, o to, jak należy odnosić się do prób i pokus. Wersety od 16 do 27 mogą być powiązane wspólną troską o unikanie zwiedzenia i przyjmowanie wiedzy poprzez kontrast. I te dwie części, te dwie połówki Listu Jakuba 1, mogą być naprawdę ze sobą powiązane, o ile ostatni fragment pierwszej części Listu Jakuba 1 i pierwszy fragment lub pierwszy akapit drugiej części Listu Jakuba 1 mają do czynienia z kontrastem pomiędzy tym, czego Bóg nie daje, a tym, co Bóg daje.

On nie daje; nie jest odpowiedzialny za pokusę, ale raczej daje wszelki dobry i doskonały dar. Moglibyśmy więc narysować to w ten sposób i muszę was ostrzec, że jest to dość zajęty wykres, ale zauważamy tutaj, że tutaj naprawdę porusza się on w tym kierunku, mniej więcej w tę stronę i zaczyna się, jak mówię, wersety od 2 do 4, radujcie się w próbach. Nawiasem mówiąc, greckie słowo to perismos, raduj się w próbach, z naciskiem na wytrwałość.

Również w następnym akapicie, w wersetach od 5 do 8, zauważamy, że po raz kolejny podkreśla on pojęcie wytrwałości. Mówi o braku wytrwałości, niestabilności, braku wytrwałości. Zatem błogosławiony jest człowiek, który wytrwa, kto peirasmon, próby.

Następnie mówi o osobie, która bez wahania prosi o mądrość, to znaczy jest niezachwiana w swoim proszeniu o mądrość. W wersetach od 9 do 11 mówi o tych, którzy znoszą próby. Ponownie nawiązując tutaj do pojęcia wytrwałości, kim peirasmon, znoś tutaj, i ponownie poruszając pojęcie prób, perismos, raduj się w próbach, a następnie mówimy o trwałych próbach i pokusach.

Znów to samo słowo. Następnie w wersetach od 12 do 15 mówi o charakterze prób i pokus oraz mówi o błogosławionym, który wytrwa. Zatem zauważamy, że w wersetach od 2 do 15, w każdym z tych akapitów, występuje powszechna troska o wytrwałość i stałość.

W tym akapicie, wersety od 2 do 4, w tym akapicie tutaj, wersety od 9 do 11 i w tym akapicie, wersety od 12 do 15, jest mowa o całym pojęciu wytrwałości. Jest więc całkiem jasne, że wersety od 2 do 15 są powiązane z wersetami od 16 do 27 wspólną troską o wytrwałość, stabilność i niezachwianie, jak widać w każdym z tych akapitów, a także wspólną troską o właściwą reakcję na próby i pokusy. Jak wspomnieliśmy kilka chwil temu, wspólną troską, jedną wspólną troską, która łączy wersety od 16 do 27, jest troska o unikanie zwiedzenia.

Mamy to tutaj w tym akapicie, gdzie mówi oczywiście, że nie dajcie się zwieść, moi umiłowani bracia. Mamy to także w tym akapicie, wersety od 22 do 25, ale bądźcie wykonawcami słowa, a nie tylko słuchaczami, oszukującymi samych siebie. I znowu tutaj, w wersetach 26 i 27, jeśli ktoś sądzi, że jest religijny, a nie powściąga swojego języka, lecz oszukuje swoje serce.

Mamy więc, jak mówię, oszustwo, oszustwo, oszustwo i dla kontrastu wiemy o tym, wiążąc ten materiał w całość. Kolejną rzeczą, która łączy wersety od 16 do 27, jest powszechna troska o to słowo. Ponownie w wersetach od 16 do 18, jak mówi w wersecie 18, z własnej woli wyprowadził nas na świat przez słowo prawdy.

A potem, w wersecie 21, przyjmijcie z łagodnością wszczepione Słowo, które jest w stanie ocalić wasze dusze. Wiersz 22, ale bądźcie wykonawcami słowa, a nie tylko słuchaczami, oszukując samych siebie, bo jeśli ktoś jest słuchaczem słowa, a nie wykonawcą, itd.

Zatem jeszcze raz mamy słowo, słowo, słowo, oszustwo, oszustwo, oszustwo, wiedzę. Zatem całkiem wyraźnie fragment ten dzieli się na wersety 15 i 16. Jak już wspomnieliśmy kilka chwil temu, ten ostatni akapit tutaj, ostatni akapit pierwszej części pierwszego rozdziału Listu Jakuba i pierwszy akapit drugiej części Listu Jakuba List Jakuba 1 zawiera kontrast odnoszący się do Boga.

W wersetach od 12 do 15 stwierdza, że Bóg nie jest odpowiedzialny za pokusy. Bóg nie daje pokus. Dla kontrastu, w wersetach od 16 do 18 mówi o tym, co Bóg

naprawdę daje, że wszelkie dobre i doskonałe wyposażenie pochodzi z góry, zstępuje od ojca światła, u którego nie ma zmiany ani cienia zmiany.

I rzeczywiście mówi o tym, a potem idzie dalej i mówi, że z własnej woli wyprowadził nas na świat przez słowo prawdy, wskazując, że Bóg jest odpowiedzialny za wszystkie dobre i doskonałe dary, a zwłaszcza dar słowa. Bóg nie daje pokus, ale daje każdy dobry i doskonały dar, a zwłaszcza najlepszy ze wszystkich darów, jak być może sugeruje Jakub, i jest to dar słowa. Zatem w wersetach od 2 do 15 mamy do czynienia z triumfem życia chrześcijańskiego ponad próbami i pokusami.

W wersetach od 16 do 27, mówi, to, co tu macie, to żyć zgodnie z rzeczywistością i zasobami słowa, kusić nas, czyniąc i słuchając słowa, nie dajcie się zwieść w kategoriach kompletności i doskonałości. Poza tym zauważamy, że w tej pierwszej części, pierwszej części Listu Jakuba 1, podkreśla on rolę mądrości. Wskazuje, że ważne jest, aby bez wahania prosić o mądrość, podczas gdy tutaj, w tym akapicie, a właściwie w wersetach 22-25, mówi o roli słowa i tym, co słowo może zdziałać.

Co mądrość może dla nas zdziałać i co może zdziałać dla nas słowo. Sugeruje to zatem, że w pierwszej części Listu Jakuba 1 mądrość jest środkiem pozwalającym odpowiednio reagować na próby i pokusy oraz, oczywiście, jest środkiem zapewniającym rodzaj wytrwałości, jaki jest wymagany w sąsiednich akapitach w tym pierwszym rozdziale. część rozdziału pierwszego. Podobnie to, co tutaj mówi na temat słowa i działania słowa, co słowo może dla nas zdziałać, tutaj mówi o tym, co może zdziałać mądrość, co słowo może zdziałać dla nas, sugeruje, że słowo jest środkiem pozwalającym uniknąć oszustwa i przyswoić wiedzę.

Zatem triumf życia chrześcijańskiego ponad próbami i pokusami poprzez życie zgodnie z mądrością. Tutaj, żyjąc zgodnie z rzeczywistością i zasobami słowa, kładąc nacisk na robienie i słuchanie słowa, doprowadzi to do tego, że nie zostaniemy oszukani, ale raczej przyjmijmy rodzaj wiedzy, którą pokonamy. Jeśli chodzi o relacje strukturalne, mamy oczywiście kontrast z uogólnieniem i uszczegółowieniem.

Zauważamy tutaj charakter i związek pomiędzy próbami, pokusami i zwiedzeniem w kontekście Bożego działania. Jak mówię, jeśli chodzi o Boga, co ma oczywiście związek z tą wielką centralną sekcją w wersetach od 12 do 18, Bóg, jeśli chodzi o pokusy, nie kusi. To naprawdę wiąże się z ogólnym stwierdzeniem dotyczącym prób i pokus w wersetach od 1,12 do 15, które w rzeczywistości jest uogólnieniem szczegółów wersetów od 2 do 11.

Jeśli chodzi o oszustwo, Bóg, jeśli chodzi o oszustwo, daje jasno do zrozumienia, że nie powinniśmy dać się zwieść. Bóg jest jedynym dawcą wszelkich dobrych i doskonałych darów, zwłaszcza daru słowa. Zatem wersety od 16 do 18 zawierają ogólne stwierdzenia dotyczące oszustwa, które autor kontynuuje i szczegółowo opisuje w wersetach od 19 do 27.

Poza tym oczywiście stawiamy pytania w tym zakresie. Jak wspomniałem wcześniej, nie będziemy poświęcać czasu na przeczytanie tych pytań, ale oto one. Mamy także powtarzające się instrumentarium.

Wspomnieliśmy, że mądrość wydaje się być środkiem prowadzącym do pokonania prób i pokus. Oznacza to, że zamiast dać się przez nie zniszczyć, należy wykorzystywać próby i pokusy do rozwoju duchowego. Jak w rzeczywistości możemy przezwyciężyć próby i pokusy? W jaki sposób możemy wykorzystać próby i pokusy do rozwoju duchowego, zamiast dać się im zniszczyć? To dzięki mądrości, którą daje Bóg, która pochodzi od Boga.

Zatem, oczywiście, słuchanie i wykonywanie słowa jest środkiem pozwalającym uniknąć pułapek różnych oszustw. Oczywiście może istnieć związek pomiędzy mądrością a słowem, pomiędzy tym środkiem, który jest środkiem dominującym w pierwszej połowie Listu Jakuba 1, a tym środkiem, który jest środkiem dominującym w drugiej połowie pierwszego rozdziału Listu Jakuba. I znowu, zadajemy w związku z tym pytania. Następnie mamy tu także, jak wspomnieliśmy wcześniej, powtarzanie się przyczynowości i uzasadnienia, wzór hortacyjny.

Zauważamy, że nawoływania tak naprawdę skupiają się na maksymach lub wiedzy, na tym, co należy wiedzieć i rozumieć, w porównaniu z konkretnymi wymaganiami dotyczącymi zachowania, które mamy w pozostałej części książki. Następnie mamy tu także powrót kontrastu, dwóch sposobów, które widzieliśmy w książce jako całości, ale tutaj przybiera on raczej specyficzną formę, kontrast między mądrym a stabilnym, koniecznością wykonywania czynności, co w rzeczywistości wiąże się z doskonałością z jednej strony, a nierozsądnym i niestabilnym, co z drugiej strony wiąże się z chaosem i podziałem. Tak więc ci, którzy proszą o mądrość i wiarę, nie wątpiąc, otrzymają, w przeciwieństwie do tych, którzy proszą Boga z wątpliwościami, którzy mają rozdwojone zdanie i są niestabilni, nie otrzymają.

Poza tym po stronie mądrych są pokorni, ubodzy i uciskani, którzy zostaną wywyższeni i którzy wytrwają. Bogatych natomiast cechuje upokorzenie i przemijanie. Wykonawcy i słuchacze słowa przeciwstawiani są tym, którzy tylko słyszą słowo, a religia prawdziwa i nieskalana jest przeciwstawiana religii próżnej.

I znowu mamy pytania, które moglibyśmy zadać. Kluczowe wersety lub obszary strategiczne reprezentują oczywiście główne powiązania strukturalne, które zidentyfikowaliśmy w 1:12-18 i stanowią kontrast, jak tam wspomnieliśmy, z uogólnieniem i uszczegółowieniem. Ma to związek z kontrastem pomiędzy tym, czego Bóg nie daje i nie zapewnia, pokusą, tym, co daje lub zapewnia, dobrymi darami, a zwłaszcza darem słowa.

I oczywiście, jak wspomnieliśmy, wersety 12-15 uogólniają to, co powiedział bardziej szczegółowo na temat wytrwałości oraz prób i pokus w wersetach 2-11. I oczywiście wersety 19-27 wyszczególniają ogólne stwierdzenia, które tam poczynił w odniesieniu do oszustwa i słowa zawartego w wersetach 16-18. A więc tak właśnie jest, przynajmniej ja postrzegałbym ten fragment tutaj, w rozdziale 1 Jamesa. Jak mówię, jest to dość subtelne.

Tego rodzaju subtelności argumentacji można było się spodziewać, a czytelnicy w tamtym czasie oraz w tej kulturze i subkulturze byli z nią zaznajomieni. Byłoby im nieco łatwiej to wychwycić niż, jak mówię, współczesnym ludziom Zachodu, którzy podchodzą do tego i widzą dużo przypadkowości. Ale jak mówiłem, mamy tu powtórzenia, które łączą w całość pierwszą połowę Listu Jakuba 1, oraz inne powtórzenia, które łączą w całość drugą połowę Listu Jakuba 1.

Ta sprawa mądrości jest środkiem nawoływań, które macie w pierwszej połowie Listu Jakuba, znowu słowo, dar mądrości jest środkiem do wypełnienia wymagań z pierwszej części Listu Jakuba 1, Boży dar słowa jest sposób na spełnienie wymagań drugiej części Listu Jakuba 1. Zawias w wersetach 12-18 kontrastuje z tym, czego Bóg nie wystawia na pokusę. To oczywiście łączy się z motywem pokusy w pierwszej połowie segmentu. Bóg rzeczywiście daje każdy dobry i doskonały dar, zwłaszcza dar słowa, co wiąże się z naciskiem na słowo, które masz w drugiej połowie Listu Jakuba.

Cóż, wspomnieliśmy we wcześniejszym segmencie, że istnieją trzy poziomy obserwacji. O dwóch pierwszych rozmawialiśmy. To znaczy, powiedzmy, przegląd książki.

Przyjrzeliliśmy się więc przeglądowi Księgi Judy i przeglądowi Listu do Jakuba, przeglądowi księgi. Rozmawialiśmy o badaniu segmentów, a właśnie przeanalizowaliśmy przegląd z rozdziału 1 Jakuba. Trzeci poziom obserwacji, jak pamiętacie, dotyczy szczegółowej obserwacji szczegółów. Skoncentrowana obserwacja szczegółów może obejmować albo szczegółową obserwację, albo szczegółową analizę.

Chcemy przyrzeć się każdej z nich i podać przykład każdej z możliwości skupionej obserwacji szczegółów. Teraz zaczynamy tak naprawdę od możliwości tak zwanej szczegółowej analizy. Jest to jedna z możliwości przeprowadzenia szczegółowej, skupionej obserwacji szczegółów fragmentu.

Podczas szczegółowej obserwacji faktycznie poruszamy się po tym fragmencie werset po wersecie. Zaczniemy od obserwacji odnoszących się do całego wersetu. Następnie, gdy już to zrobimy, przechodzimy przez werset zdanie po zdaniu, czyniąc ze zdań całe obserwacje jako istotne, a następnie dokonując obserwacji poszczególnych terminów lub wyrażeń w zdaniu.

Jeśli chodzi o obserwację szczegółową, istnieje zasadniczo pięć rodzajów obserwacji, których należy dokonać. Pierwszy rodzaj obserwacji nazywamy obserwacjami końcowymi. Są to uwagi dotyczące terminów.

Oczywiste jest, że chodzi o obserwacje dotyczące poszczególnych słów. Istnieje kilka możliwości, jeśli chodzi o to, co można zrobić w ramach obserwacji końcowej. Jednym z nich jest zwrócenie uwagi na rdzeń słowa.

Można powiedzieć, że jest to słownikowa forma tego słowa. To często wystarcza. I tak, na przykład, jeśli masz, powiedzmy, wyrażenie, które śpiewał, podstawą będzie śpiewać.

Powiem tylko, że jeśli potrafisz posługiwać się greką, to tutaj możesz ją wykorzystać w bardzo pomocny i znaczący sposób. Na przykład, o czym wspominałem, jeśli nie znasz greki, nie ma w tym nic złego. Ale jeśli znasz słowo *elthon*, możesz wiedzieć, że pochodzi ono od *erxomai*.

To naprawdę wyjaśnia, co kryje się za samym terminem, leksykalną formą tego słowa. Także odmiana tego słowa. Fleksja ma naprawdę związek ze zmianami w formie słowa, które wskazują na jego gramatyczne znaczenie i znaczenie.

Zmiany w formie słowa, które wskazują na jego gramatyczne znaczenie i znaczenie. Zatem w przypadku, gdy śpiewał, będzie to trzecia osoba liczby pojedynczej, czas przeszły prosty lub czas przeszły przedteryiczny wskazujący na śpiewanie. W przypadku *elthona* jest to oczywiście trzecioosobowa liczba pojedyncza, aoryst czynny wskazujący na *erxomai*.

A więc do tego dojdziemy, kiedy przyjrzymy się interpretacji, zauważymy znaczenie fleksji. Ale w każdym razie rdzeń, podstawowy rdzeń słowa, odmiana słowa, zmiany w słowie, które wskazują na jego gramatyczne znaczenie i znaczenie.

Czy wydaje się, że danego terminu używa się dosłownie czy w przenośni? Drugim typem obserwacji jest obserwacja gramatyczna. Są to obserwacje dotyczące funkcji gramatycznej, a właściwie składni słów lub wyrażień. Rzeczy takie jak podmiot, orzeczenie, fraza przyimkowa i tego typu rzeczy.

Nie sądzę, że jest naprawdę konieczne lub zwykle pomocne wchodzenie w szczegóły gramatycznej analizy składni. Ale czasami te obserwacje są dość istotne, jeśli chodzi o interpretację. Podobno Luter powiedział – choć nie udało mi się tego odszukać w jego dziełach – że ewangelia jest zawarta w przyimkach.

Ale czasami tak jest. Czasami cechy gramatyczne zdania są niezwykle ważne dla zrozumienia jego treści i mają nawet znaczenie teologiczne. Przychodzą mi teraz na

myśl fragmenty, na których interpretację w dużym stopniu wpływa struktura gramatyczna zdania.

Właściwie mam na myśli Wielki Nakaz Misyjny, słynny Wielki Nakaz Misyjny z Mateusza 28:19 do 20a. Idźcie i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego, ucząc je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem. Ważne jest, aby pamiętać, że tak naprawdę w Wielkim Nakazie Nakazowym występuje jeden główny czasownik, którym jest pozyskiwanie uczniów.

Nawiasem mówiąc, w języku greckim jest to tylko jedno słowo: matheteusate, czyńcie uczniami. Jest poprzedzony imiesłowem. Tak naprawdę w języku greckim jest to imiesłów aorystu, „idź” lub „poszedłeś”.

Po nim następują dwa imiesłowy czasu teraźniejszego, chrzczenie i nauczanie, tak że struktura gramatyczna Wielkiego Nakazu Misyjnego z Mateusza 28:19 do 20a sugeruje, że główną kwestią, centrum tego stwierdzenia, jest czasownik czyńcie uczniami. Rodzi się zatem pytanie, w jaki sposób imiesłów, imiesłów aorystu, go odnosi się do czasownika głównego i jak imiesłów czasu teraźniejszego, chrzczący i nauczający, odnosi się do tamtejszego czasownika głównego. Zatem, jak mówię, wskazuje to na sedno tego twierdzenia, a także na sposób, w jaki inne znaczące terminy Wielkiego Nakazu Misyjnego odnoszą się do głównej troski, jaką jest pozyskiwanie uczniów.

Powiem tylko, że zarówno jeśli chodzi o obserwacje końcowe, jak i obserwacje gramatyczne, większość ludzi nie jest dziś biegła w tego rodzaju analizie gramatycznej. Są nieco słabi pod względem tego rodzaju aspektów umiejętności posługiwania się językiem angielskim. Jeśli oczywiście znasz grekę, nie stanowi to problemu.

Pracowałbyś z Grekiem i jest to oczywiście jeden z powodów, dla których ważna jest znajomość języka greckiego. Chciałbym jednak wskazać dwie prace, dwie książki, które mogą być Państwu pomocne. Jest przede wszystkim książka Francisca Brauna, BRAUN.

To tylko bardzo mała książeczka, Francisie Braunie. Tytuł tej książki to Gramatyka języka angielskiego dla studentów języków obcych. Naprawdę omawia, w bardzo prosty sposób, główne części mowy.

Kolejną książką, o której wspomnę, jest podręcznik Harbrace College. Podręcznik Harbrace College to podręcznik dla pierwszego roku studiów z gramatyki języka angielskiego. Zajmuje się zarówno kwestiami fleksji słów, jak i składni, funkcji gramatycznej słów lub wyrażen w zdaniu.

Rzeczy takie jak podmiot, orzeczenie, dopełnienie bezpośrednie, dopełnienie przyimka i tego typu rzeczy. Trzeci możliwy rodzaj obserwacji, w ramach obserwacji szczegółowej, ma charakter strukturalny. Ten sam rodzaj relacji strukturalnych, który zaobserwowaliśmy na poziomie książki jako całości i na poziomie całego fragmentu, występuje w akapitach, zdaniach, a nawet zdaniach.

Ważne jest, aby mieć świadomość struktury i zawsze mieć świadomość tych zależności strukturalnych na każdym poziomie, na którym pracujesz. Tutaj oczywiście na poziomie zdania czy akapitu. Kolejnym rodzajem obserwacji jest obserwacja logiczna.

Wiąże się to, jak wspomniałem, z obserwacjami dotyczącymi logicznej funkcji terminu lub stwierdzenia. Jest to rodzaj znaczenia wyrażanego przez dany termin lub stwierdzenie. Rodzaj znaczenia wyrażonego przez termin lub stwierdzenie.

Innym sposobem przedstawienia tego jest kwestia, z którą dane określenie lub stwierdzenie ma związek. Jeśli na przykład w swoim fragmencie znajduje się słowo „wszystko”, wiesz, że dotyczy to kwestii zakresu. Wszystkie mają zakres obejmujący; niektóre mają zakres częściowy, a żaden nie ma zakresu wyłączonego.

Lub jeśli masz na przykład wyrażenie „wielka rzesza ludzi”, które naprawdę wskazuje na stopień, a dokładniej na stopień liczbowy. To dotyczy kwestii zasięgu liczbowego. Albo, oczywiście, tak jest, jak mówię, więc mamy kilka przykładów.

Właściwie, w odniesieniu do tych logicznych obserwacji, spójrzmy na fragment z rozdziału 9 Jana. I zwróć uwagę, jakie logiczne obserwacje możemy poczynić w związku z tym fragmentem. Jana 9, 1 do 4. No cóż, właściwie powiedzmy od 1 do 3. Jana 9, 1 do 3. Kiedy, żeby tylko powiedzieć, Jezus przechodził obok, zobaczył człowieka niewidomego od urodzenia i jego uczniowie go zapytali, Rabbi, kto zgrzeszył, on czy jego rodzice, że urodził się niewidomy? Jezus odpowiedział, że nie dlatego, że on zgrzeszył, albo jego rodzice, ale aby na nim objawiły się dzieła Boże.

Kiedy na to patrzymy, powinniśmy jeszcze raz mieć otwartą Biblię. Jakiego rodzaju logiczne obserwacje możemy zatem poczynić na temat tego fragmentu? Zwróć uwagę na pierwsze zdanie, kiedy przechodził. To wskazuje na kwestię sposobu spotkania.

A dokładniej, zauważamy, że z jednej strony spotkanie miało zwyczajny charakter, kiedy przechodził. Z drugiej strony najwyraźniej było to nieoczekiwane. Przechodząc, ujrzał człowieka niewidomego od urodzenia.

To, że jest to pozornie nieprzewidywalne, w rzeczywistości stoi w sprzeczności z wersem 3. Jezus mówi, że nie było tak, że ten człowiek zgrzeszył ani jego rodzice, ale aby dzieła Boże mogły się w nim ujawnić. Innymi słowy, to pozornie

nieoczekiwane spotkanie w wersecie 1 stoi w sprzeczności z Boskim zamiarem uczynienia ślepoty tego człowieka w rzeczywistości okazją do objawienia się w nim dzieł Bożych, kiedy Jezus go uzdrowi. Również w wersecie 1 widzimy, że przechodząc obok ujrzał człowieka niewidomego od urodzenia.

Ma to związek z percepcją, percepcją Jezusa. Zauważcie, że Jezus widzi, ale ten człowiek jest ślepy. Są oczywiście inne sposoby, na jakie mógłby wyrazić to spotkanie, zauważył człowieka.

Mógł na przykład powiedzieć, że spotkał człowieka, albo natknął się na człowieka, albo spotkał człowieka, ale widział człowieka niewidomego od urodzenia. Następnie sformułowanie „niewidomy od urodzenia” wskazuje na jego stan. Dokładniej, wszystko to są logiczne obserwacje identyfikujące kwestie, które są tu zawarte w tych słowach lub wyrażeniach.

Ślepy od urodzenia, jak mówię, wskazuje na stan człowieka i wyraża zakres jego stanu, zakres lub czas trwania jego stanu od urodzenia oraz charakter jego stanu, niemożliwy do rozwiązania i beznadziejny. A potem, w wersecie 2, jego uczniowie zapytali go: mamy tu do czynienia z reakcją pytającą. To jest pytająca reakcja uczniów, pytająca, mająca związek z pytaniem.

Uczniowie odpowiadają na tę sytuację pytaniem. I pytali go uczniowie jego: Rabbi, kto zgrzeszył, on czy jego rodzice, że urodził się niewidomy? Zatem mamy tu do czynienia z propozycją ograniczonych alternatyw. Ograniczone alternatywy.

A ich reakcja, ich pytająca reakcja, w której przedstawiają ograniczone alternatywy, skupia się zarówno na kwestii sprawczości, cóż, tak naprawdę dotyczy przede wszystkim kwestii sprawczości. Kto zgrzeszył, ten człowiek czy jego rodzice? Naprawdę, ludzka siła. Jaki człowiek lub który człowiek był odpowiedzialny za stan tego mężczyzny? I mówię, że tak naprawdę ma to związek z ograniczonymi alternatywami.

To znaczy albo, jak mówią, jego rodzice, albo on. A to, co robią, polega na tym, że zakładają związek przyczynowy z ludzkim niepowodzeniem moralnym. Oznacza to, że ta ślepota była wynikiem moralnego upadku człowieka, czy to ze strony rodziców, czy ze strony mężczyzny.

Kto zgrzeszył, ten człowiek czy jego rodzice? W tym momencie naprawdę mamy do czynienia z rodzajem zagadki czasowej. Powtórzę: jest to logiczna obserwacja. Czy nie widzisz tu jakiegoś problemu w tym stwierdzeniu? Szczególnie problem dotyczy pierwszej alternatywy, o której wspomnieli.

Rabbi, kto zgrzeszył, ten człowiek czy jego rodzice? Mówią o jego ślepotcie, ślepotcie tego człowieka, który był ślepy od urodzenia, który urodził się ślepy, będącym

skutkiem jego grzechu. Jak zatem ślepotą przy urodzeniu mogła być skutkiem grzechu tego człowieka? Czy sugerują, że zgrzeszył w poprzednim życiu lub że w jakiś sposób grzech w jego życiu działał wstecz? Ale tak czy inaczej, jest tu napięcie. Nie jest wcale jasne, w jaki sposób grzech tego człowieka mógł spowodować, że urodził się niewidomy.

Jezus odpowiada tutaj w wersecie 3. Jezus odpowiedział, że nie dlatego, że ten człowiek zgrzeszył, albo jego rodzice, ale aby dzieła Boże zostały na nim ujawnione. Mamy tu zatem do czynienia z negatywnym odrzuceniem ze strony Jezusa i pozytywną korektą. Zaczyna od negatywnego wskazania, czego nie było.

Nie było tak, jak mówi, że ten człowiek zgrzeszył lub jego rodzice. Widzicie, jest to w rzeczywistości rodzaj odrzucenia ich ograniczonych alternatyw i możliwych wyjaśnień. A tak na marginesie, chodzi o pozytywne skorygowanie, skorygowanie ich punktu widzenia, ale po to, aby dzieła Boże mogły się w nim ujawnić.

Następnie Jezus wskazuje, że problemem nie jest przyczyna, nie ludzka, ale Boży cel. Problemem nie jest to, co spowodowało ślepotę tego człowieka. Problemem jest cel ślepoty tego człowieka.

To nie tak; nie jest to kwestia tego, co ludzie zrobili jako przyczynę, ale tego, co Bóg proponuje w kategoriach boskiego zamiaru. Zatem, jak mówię, są to po prostu niektóre z możliwych typów logicznych obserwacji, jakie możemy poczynić na temat danego fragmentu. Teraz mamy także obserwacje kontekstowe.

Są to obserwacje dotyczące związku pomiędzy obserwowanymi elementami wersetu a rzeczami znajdującymi się w otaczającym materiale, zwłaszcza w bezpośrednim kontekście. Jakie są powiązania między tym, co mamy w tym fragmencie, a tym, co mamy następnie w bezpośrednim kontekście? Zwykle wersety te bezpośrednio poprzedzają nasz fragment i następują po nim. Jak sądzę, widzieliśmy to we wszystkich dotychczasowych filmach, sposobem na pełne zrozumienie, skuteczne zrozumienie tego, co wiąże się z różnymi aspektami metody, jest zobaczenie przykładów tych rzeczy zastosowanych w tekście.

Zatem chcemy przejść dalej i przyjrzeć się szczegółowym obserwacjom z 1. rozdziału Jakuba, wersety od 5 do 8. Rozdział 1 Jakuba, wersety od 5 do 8. Poświęć więc chwilę na przeczytanie samego tego fragmentu. I ponownie zastanów się, jakie rzeczy możesz zauważyć w związku z tym fragmentem. Następnie omówimy szczegółowe obserwacje z Listu Jakuba 1, wersety od 5 do 8. Oczywiście chcemy to zrobić w sposób bardzo przejrzysty pod względem metodologicznym.

Dobra. Myślę, że warto zacząć od obserwacji dotyczących całego fragmentu. Przejście jako całość ma zazwyczaj charakter kontekstowy lub strukturalny.

Jak cały fragment, w tym przypadku wersety od 5 do 8, ma się do wersetów bezpośrednio poprzedzających i następujących po sobie? A jak zbudowany jest cały fragment, w tym przypadku wersety od 5 do 8? Zrób coś w rodzaju przeglądu wersetów od 5 do 8. Cóż, jeśli chodzi o obserwację kontekstu, możemy zauważyć, że wersety od 1 :5 do 8 mogą odnosić się do bezpośredniego kontekstu w zakresie instrumentacji. Oznacza to, że opisane tutaj świadectwo może pomóc w pozytywnym i skutecznym radzeniu sobie z próbami i pokusami, jak opisano w poprzednim akapicie, wersetach od 2 do 4 oraz jak przedstawiono w kolejnych akapitach, wersetach od 9 do 15. Może również zawierać element uogólnienia i uszczegółowienia.

Ogólny opis, mam tu na myśli ogólny opis mądrości, można sformułować, biorąc pod uwagę konkretną treść, uszczegółowioną pod względem konkretnego przejawu mądrości w odpowiednim reagowaniu, to znaczy mądrze, na próby i pokusy w wersetach 2 do 4 i 9 do 15 i odnoszące się do prób i pokus, do niebezpieczeństw związanych zarówno z bogactwem, jak i ubóstwem w wersetach od 2 do 4 i ponownie w wersetach od 9 do 15. Sugeruję, że mądrość może być tutaj środkiem, ponieważ podkreśla, że mądrość jest darem Boga. Może zatem sugerować, że ten boski dar naprawdę zapewnia możliwość takiej ludzkiej reakcji, jakiej żąda w otaczającym kontekście.

Poza tym, także jeśli chodzi o fragmenty, całą obserwację, ma to związek ze strukturą fragmentu. Zauważamy, że wersety od 5 do 8 mogą być ułożone według związku przyczynowego z powtarzaniem się instrumentacji. Oczywiście zawsze ważne jest pełne wyjaśnienie, co przez to rozumiemy.

Oznacza to, że w wersecie 5a, jeśli komuś brakuje mądrości, jest to podstawa lub przyczyna, brak mądrości jest podstawą lub przyczyną dwóch nawoływań. Jeśli komuś brakuje mądrości i dlatego, że mu brakuje mądrości, niech prosi Boga. A werset 6 niech prosi z wiarą.

Ponieważ brak mądrości powinien powodować, że człowiek prosi Boga, co, nawiasem mówiąc, ma związek z kierunkiem proszenia i proszenia z wiarą, co jest sposobem proszenia. Kierunek proszenia, proś Boga, sposób proszenia z wiarą, bez wątpienia. Zatem po każdym z tych nawoływań następuje uzasadnienie, powód, dla którego należy zastosować się do napomnienia.

Niech prosi Boga, który daje wszystkim szczerze i bez wypominania, a będzie mu dane. Niech prosi Boga, czyli dlatego, że Bóg daje wszystkim ludziom hojnie i bez wyrzutów, i ponieważ mądrość, której potrzebuje, zostanie mu dana. W napomnieniu zawartym w wersecie 6 niech prosi z wiarą i bez wątpliwości, a następnie o uzasadnienie tego, bo kto wątpi, jest jak fala morska niesiona i miotana przez wiatr.

Taka osoba nie powinna sądzić, że człowiek o rozdwojonym umyśle, niestabilny na wszystkich swoich drogach, otrzyma cokolwiek od Pana. Powiem tak, zaczyna się od przyczyny. Jeśli komuś brakuje mądrości, to taka sytuacja.

Nawiasem mówiąc, wiąże się to również z pewnego rodzaju problemem, a więc przesłuchaniem, problemem, rozwiązaniem. Brak mądrości jest problemem, który można rozwiązać, stosując się do nawoływań, które On bez wahania wygłasza. W każdym razie skutkiem tego braku mądrości są te dwa napomnienia.

Proś Boga, ze szczególnym uwzględnieniem modlącego się, powiedz tego, do którego się modlisz, i naprawdę o kierunek modlitwy, uzasadniając, jak właśnie widzieliśmy, ponieważ Bóg daje wszystkim hojnie i bez wypominania, a będzie to dane ta osoba. A potem drugie napomnienie, niech prosi z wiarą, to jest pozytywne, nie wątpliwe, sposób, naprawdę dotyczy tutaj modlitwy, modlitewnej, boskiej, modlitwy, ludzkiej i sposobu modlitwy, czyli sposobu modlitwy z wiarą, nie wątpliwe, a następnie idzie dalej i uzasadnia to napomnienie. Powinniście to zrobić dlatego, że bez wątplenia, z wiarą i bez wątplenia, ponieważ ten, kto gaśnie niczym fala morska niesiona i miotana przez wiatr, nie może sądzić, że człowiek o rozdwojonych poglądach, niestabilny na wszystkich swoich drogach otrzyma wszystko od Pana.

Taka jest naprawdę struktura tego fragmentu. Możesz wtedy zobaczyć, jak to wszystko do siebie pasuje i jak szczegóły wersetów od 5 do 8, każdy ze szczegółów, pasują do programu tego akapitu jako całości. Przejdźmy teraz do omówienia fragmentu werset po wersecie i wewnątrz zdań, klauzula po klauzuli.

Zauważamy, że werset 5 zaczyna się od stwierdzenia przyczynowego, jeśli komuś brakuje mądrości. Ta instrukcja jest w rzeczywistości instrukcją warunkową pierwszej klasy, kiedykolwiek ją masz, jeśli, jeśli masz instrukcję warunkową; to jest uwaga gramatyczna.

A tak na marginesie, to jest takie sformułowanie techniczne, ale nie jest trudne do zrozumienia. W zdaniu warunkowym zdanie if nazywa się protazą, a zdanie then nazywa się apodozą. I zawsze istnieje, zawsze istnieje związek przyczynowy pomiędzy protazą i apodozą.

Zatem klauzula if jest zawsze przyczyną, a klauzula then jest zawsze faktem. I oczywiście to właśnie tutaj masz. Teraz idziemy dalej, tematem jest każdy.

Zwracamy uwagę na każdego z Was. Zawiera to prawdziwe elementy włączania. Jeśli tak, to mówi, czy któremuś z was brakuje mądrości, więc jest to zakres włączający.

Zawiera oczywiście jednocześnie słowo dowolny, co tak naprawdę, jeśli ktoś z Was, ale jednocześnie jest tu element ograniczenia. Jeśli komu z was, jeśli komu z was brakuje mądrości. Zatem to, co powiedział, w rzeczywistości odnosi się szczególnie

do czytelników, których opisał jako moich braci w wersecie drugim, całą radość uważali za moich braci i jako osoby, które spotykają się z różnymi próbami, w wersetach od drugiego do czwartego.

Chodzi więc o to, że może on mieć na myśli konkretnie chrześcijan. Tutaj, jeśli któremuś z was, chrześcijanie, bracia, brakuje mądrości. Może to również wskazywać na rozwinięcie tematu wersetów od drugiego do czwartego, gdzie mówi o tych z was, którzy doświadczają prób.

Tak więc, chociaż wersety od piątego do ósmego mogą w pewnym sensie odnosić się na pewnym poziomie, szczególnie do tych, którzy doświadczają prób, ten problem braku mądrości być może nie ogranicza się do tych, którzy doświadczają prób. Następnie sytuację tej osoby opisuje się jako pozbawioną mądrości. Odniesienie do braku łączy to stwierdzenie z werselem czwartym.

To obserwacja kontekstowa. Zwróćcie uwagę na wersele czwarty i niech wytrwałość odniesie pełny skutek, abyście byli doskonali i kompletni, i nie mieliby żadnych braków, jeśli komu z was brakuje mądrości. Zatem naprawdę istnieje tu pewien kontrast pomiędzy brakiem niczego a brakiem mądrości, tak że może wam niczego nie brakuje, ale jeśli komukolwiek z was brakuje mądrości.

Także uszczegółowienie, niczego nie brakuje, kompleksowo, a teraz mówi o braku jednej konkretnej rzeczy, jeśli komuś z Was brakuje mądrości. Przedmiotem tego braku jest oczywiście mądrość, co może wiązać się z powtarzaniem się oszukańczego języka w wersetach od 16 do 27, które zaobserwowaliśmy w badaniu segmentacyjnym, zwłaszcza że pojawia się oczywiście w wersetach 18, 22, i 26. Możemy zatem mieć do czynienia z kontrastem pomiędzy mądrością a oszustwem.

I, oczywiście, może to również stanowić kontrast: wiedzieć, wersele 19, wiedźcie o tym, moi umiłowani bracia. Pierwszą zachętą w wersetach od piątego do ósmego jest oczywiście to, aby prosił Boga, co jest uzasadnione, który daje wszystkim ludziom hojnie i bez wypominania, a będzie mu dany. Zauważmy, że w adhortacji są dwa akcenty.

Po pierwsze jest prośba, po drugie osoba, do której się zwracamy. To są logiczne spostrzeżenia. Masz tu dwie kwestie, prośbę i osobę, do której się odwołujesz.

Co do prośby, niech pyta. To rzeczywiście wskazuje na sposób otrzymywania, proszenie w porównaniu z innymi sposobami otrzymywania oraz na sposób proszenia, co w rzeczywistości sugeruje odmiana tego słowa, zwłaszcza w języku greckim, które jest czasem teraźniejszym, niech zapyta: to znaczy czas teraźniejszy, ewentualnie czas teraźniejszy progresywny, niech pyta dalej, pyta dalej. A zatem osobą, do której się zwracamy, jest Bóg.

Niech prosi Boga o inną możliwą pomoc. Uzasadnienie jest tu naprawdę dwojaki i dotyczy zarówno działania Boga, jak i rezultatu modlitwy do Boga. Uznajesz te obserwacje za obserwacje logiczne.

Oczywiście uzasadnienie jest obserwacją strukturalną, ale wskazujemy, że dwojaki charakter uzasadnienia obejmuje dwie kwestie : działanie Boga i wynik modlitwy do Boga. Jeśli chodzi o działanie Boga, zauważasz, że przechodzi on tutaj od ogółu do szczegółu. Mówi, że charakteryzuje go dawanie.

Jeśli chodzi o powiązanie kontekstowe, zostanie to poruszone później w wersecie 17, kiedy mówi, że Bóg daje wszystko i tylko dobre dary. Tutaj mówi w wersecie 5, który daje wszystkim ludziom hojnie i bez wyrzutów. W wersecie 17 mówi, że wszelkie dobre wyposażenie i każdy doskonały dar pochodzi z góry, zstępuje od Ojca światłości, u którego nie ma zmiany ani cienia zmiany.

Jak mówię w wersecie 17, powie, że daje wszystkie i tylko dobre dary, zwłaszcza dobry dar słowa, dzięki któremu możliwe są wszystkie inne dobre dary duchowe, co rodzi kwestię relacji między mądrością a słowem. Innymi słowy, w rozdziale 1 są dwie rzeczy, które Bóg ma dać: mądrość i słowo. To, nawiasem mówiąc, wzmacnia nasze podejrzenie, które postawiliśmy podczas przeglądu tego fragmentu, że mądrość jest darem Bożym, który jest środkiem do wypełnienia wymagań pierwszej części Listu Jakuba 1, a słowo jest darem Bożym, co jest środkiem do spełnienia wymagań drugiej części Listu Jakuba 1. Zauważmy, że tutaj także przechodzi on do konkretności.

Mówi, kto daje, a następnie podaje szczegółowy opis Bożego daru, a to dotyczy rzeczywistego zakresu. Po pierwsze, kto daje wszystkim? Kto daje wszystkim, mówi, i tutaj zauważamy związek z inkluzywnym zakresem każdego. Jeśli komuś brakuje mądrości, niech prosi Boga, który wszystkim ludziom szczerze daje.

Zatem nie ma żadnego wykluczenia w odniesieniu do Bożego dawania. A sposób dawania jest określany zarówno pozytywnie, jak i negatywnie. Powtórzę: są to logiczne obserwacje.

Pozytywnie, daje wszystkim hojnie. Słowo to brzmi tutaj haplos i RSV tłumaczy to jako hojnie i na tyle, na ile może to oznaczać hojnie, przeciwstawia się skąpstwu. To znaczy, że jest ekstrawagancki w swoim dawaniu, hojny w swoim dawaniu i nie skąpi ani nie powstrzymuje się od dawania.

Może to dotyczyć zakresu jego dawania. Może to dotyczyć postawy dawania. I nawiasem mówiąc, w wersecie od 16 do 18 ponownie poruszamy tę kwestię, dotyczącą zakresu jego dawania.

Każde dobre wyposażenie i każdy doskonały dar pochodzi z góry i zstępuje od Ojca światłości, u którego nie ma żadnej zmiany ani cienia zmiany. Nawiasem mówiąc,

zauważ w wersecie 17, że dawanie Boże w tym fragmencie ponownie dotyczy zarówno zakresu, jak i postawy. Każde dobre wyposażenie i każdy doskonały dar pochodzi z góry, zstępuje od Ojca światła, to jest zakres, a następnie postawa, u której nie ma żadnej zmiany ani cienia spowodowanego zmianą jego własnej woli.

Ponownie, postawa, jego zaangażowanie w dawanie, z własnej woli wyprowadził nas na świat przez słowo prawdy. Jednakże zauważamy tutaj również, że istnieje kontrast pomiędzy pozytywnym, hojnym i negatywnym, bez wyrzutów, w porównaniu z wyrzutami, i może mieć tu na myśli bogatych z wersetów od 9 do 11. Może więc być wprowadzając tutaj kontrast pomiędzy Bogiem a bogatymi.

Zarówno Bóg, jak i bogaci mają zdolność dawania, ale Bóg daje hojnie, chociaż może mieć przynajmniej ukryty kontrast z bogatymi. Zauważamy również, że nie ma tu żadnego przedmiotu zidentyfikowanego pod względem ofiarowanego prezentu. Nie jest jasne, czy autor mówi tu ogólnie o dawaniu przez Boga, czy konkretnie o dawaniu mądrości.

Innymi słowy, w kontekście można by pomyśleć, że kiedy mówi „kto daje wszystkim hojnie i bez wyrzutów”, ma na myśli tego, który daje mądrość wszystkim ludziom hojnie i bez wyrzutów, ale tak naprawdę nie określa tego wyraźnie w ten sposób. Być może mówi o dawaniu wszystkiego wszystkim ludziom hojnie i bez wyrzutów. Oczywiście, napomnienie to jest uzasadnione nie tylko opisem Bożego dawania, jak już wspomnieliśmy, ale także wynikiem proszenia Boga, a efektem jest pewność otrzymania.

Zostanie mu ono dane, co rzeczywiście jest, oczywiście, skutkiem, przyczyną. Rezultatem pytania jest otrzymanie, ale ty także masz przyczynę historyczną, ale masz także rodzaj oratorskiego uzasadnienia. Powodem, dla którego powinienesz prosić Boga, jest to, że wynik będzie tak dobry, będzie tak pozytywny.

Zostanie mu to dane. Następnie przechodzi dalej, w wersetach od szóstego do ósmego, z drugim napomnieniem, które dotyczy sposobu lub sposobu zadawania pytań. Drugie napomnienie, o którym mówię w tym akapicie, dotyczy sposobu modlitwy, ale niech prosi z wiarą i bez wątpienia.

RSV sugeruje, że istnieje element kontrastu pomiędzy tym wezwaniem a poprzednim. Zwróć uwagę na pierwsze słowo RSV w wersecie szóstym, ale, ale niech prosi z wiarą i bez wątpienia. Rozumieją de, które jest bardzo słabym łącznikiem w języku greckim, rozumieją, że de jest przeciwne.

To znaczy, że istnieje kontrast pomiędzy tym, co zostało powiedziane w wersecie piątym, a tym, co teraz mówi w wersecie szóstym, ale niech prosi z wiarą. Jeśli kontrast jest obecny, to jest on w punkcie wystarczającym. To logiczna obserwacja.

To znaczy, jeśli, ale powinno tu być, jeśli istnieje kontrast pomiędzy tym, co Jakub powiedział w wersecie piątym, a tym, co dalej mówi w wersecie szóstym, to jest on w punkcie wystarczającym. Chodziłoby o to, żeby powiedział, że nie wystarczy po prostu poprosić Boga. Niech prosi Boga, ale nie sądzi, że prośba do Boga wystarczy.

Trzeba też w pewien sposób prosić Boga. Nie wystarczy po prostu prosić Boga; trzeba prosić Boga w określony sposób, czyli przez wiarę. Może to również kontrastować z możliwym fałszywym wnioskiem z poprzedniego, a mianowicie, że wystarczy poprosić Boga.

Że to wszystko jest kwestią proszenia Boga, to wszystko jest sprawą Boga. Nie odgrywamy w tym żadnej roli.

Wszystko zależy od postawy Boga. To wcale nie zależy od naszego nastawienia. W przeciwieństwie do tych fałszywych wniosków i fałszywych wniosków, koryguje to dla kontrastu, mówiąc: nie, ludzka postawa i ludzka postawa są również ważne.

Przedmiotem tego napomnienia jest wiara. Dla kontrastu autor podkreśla tę troskę poprzez powtarzalność. Pozytywnie, mówi, niech prosi z wiarą, a potem negatywnie, bez wątpienia.

Kontrast istnieje pomiędzy tym, co pozytywne, a tym, co negatywne, wiarą i brakiem wątpliwości. Oczywiście wierzyć i nie wątpić tak naprawdę sprowadza się do tego samego, zatem mamy tutaj ponownie do czynienia z tą ideą. W istocie śmiało stwierdza, nie wątpiąc wcale, wyłączny zakres, bez wątpienia, bez cienia wątpliwości.

Być może to wezwanie, aby modlić się z wiarą, jest wynikiem, skutkiem opisu łaskawego działania Boga i deklaracji dotyczących rezultatów modlitwy w wersecie 5. Innymi słowy, ze względu na to, kim jest Bóg i z powodu pewności otrzymania tego, o co prosimy Boga, zatem właściwym sposobem proszenia Boga jest ten, który wiąże się z wiarą w Boga, zaufaniem Bogu. Innymi słowy, Bóg jest godny naszego zaufania ze względu na to, kim jest, który daje wszystkim szczerze i bez wypominania, i ze względu na to, co czyni wobec tych, którzy Go proszą, będzie Mu to dane. Ponieważ można ufać Bogu, że odpowie i da, dlatego należy Mu ufać właśnie i konkretnie w Jego roli dawcy, wiary w Boga, który daje hojnie i bez wyrzutów.

Co więcej, to odniesienie do wątpliwości może być powiązane z fałszywym poglądem, że pokusy pochodzą od Boga w wersetach od 12 do 15, zawsze próbując powiązać je z kontekstem. Ponieważ w wersetach od 12 do 15 masz wątpliwości co do dobroci Boga. Niech nikt nie mówi, gdy jest kuszony: Jestem kuszony przez Boga, gdyż Bóg nie może być kuszony do zła i nikogo nie kusi.

Może to być również powiązane ze zwiedzeniem, że nie wszystkie dobre i doskonałe dary pochodzą wyłącznie od Boga, wersety 16 i 17. Widzicie, może to, jak mówię,

może to wiązać się z pojęciem wątpliwości tutaj i może sugerować dokładnie, co Ma na myśli wątpliwości w naszym fragmencie. Że istnieje cień odwrócenia się, że jest cień odwrócenia się od Boga, że On jest ambiwalentny w swoim dawaniu, że stoi zarówno na dobre, jak i na złe.

Tego rodzaju pojęcia, tego rodzaju podejrzania w stosunku do Boga mogą być tym, co On ma tutaj na myśli, jeśli chodzi o wątplenie. Uzasadnienie jest w rzeczywistości dwojakie i dotyczy zarówno charakteru wątpiącego, jak i rezultatu wątpienia. Nawiasem mówiąc, zauważasz tutaj paralelizm.

Pierwsza zachęta została uzasadniona charakterem Boga, który daje wszystkim ludziom hojnie i bez wyrzutów, oraz rezultatem proszenia Boga, a będzie Mu to dane. W tym przypadku uzasadnienie nie zadawania wątpiwości wiąże się z charakterem wątpiącego i rezultatem zwątpienia. Jeśli chodzi o charakter wątpiącego, pod względem tożsamości, ten, kto wątpi, a ja pracuję tutaj z greką, więc właściwie jest to imiesłów terażniejszy, ten, który wątpi.

I znowu, czas terażniejszy może sugerować nawyk lub ciągłość wątpiwości. Ale także pod względem stanu, a wówczas osobę tę opisuje się na dwa sposoby, jako osobę o rozdwojonych poglądach, dipsuxos, co można dosłownie przetłumaczyć jako o rozdwojonej duszy, o rozdwojonych poglądach, co może wiązać się z elementem wewnętrznej walki. Powtórzę jeszcze raz: jest to logiczna obserwacja.

Jaki rodzaj problemu jest tutaj sugerowany? Walka wewnętrzna, rozdwojenie jaźni, przeciwstawne siły działające w człowieku i niestabilność na wszystkich jego drogach. Zwróćmy jeszcze raz uwagę, że słowo „wszystko” wskazuje na zakres obejmujący, niestabilny pod każdym względem, co w rzeczywistości wiąże się z uogólnieniem w odniesieniu do wersetu 6a, niech prosi z wiarą i bez wątpienia. To znaczy bez żadnych wątpiwości co do Bożego zaangażowania w dawanie.

Tutaj jednak mówi, że taka osoba jest niestabilna nie tylko pod względem wątpiwości co do Bożego zaangażowania w dawanie, ale jest niestabilna pod każdym względem. Tak więc, jak mówię, wiąże się to z uogólnieniem w odniesieniu do wersetu 6a, ponieważ wątpienie jest tam opisane w kontekście modlitwy, a zwłaszcza modlitwy o mądrość, ale tutaj osoba wątpiąca jest opisana jako niestabilna pod każdym względem, a nie tylko w odniesieniu do do modlitwy lub modlitwy o mądrość. To odniesienie do niestabilności może kontrastować z stałością w wersetach 3 i 4. Poczytujcie to sobie za radość, bracia moi, gdy spotykacie się z różnymi próbami, bo wiecie, że próba waszej wiary rodzi wytrwałość, a żeby wytrwałość nie osiągnęła pełni abyście byli doskonali i zupełni, nie mający żadnych braków.

Również dzięki wytrwałości w wersecie 12, błogosławiony jest człowiek, który znosi próbę, która może trwać w ciągłości z przemijaniem i zanikaniem bogatych z

wersetów 10 i 11. Niech bogaty chełpi się swoim upokorzeniem, ponieważ niczym kwiat z trawy, przeminie. Tak bogacz zniknie pośród swych pogoni.

Obydwa te warunki naprawdę kontrastują z Bogiem, jak przedstawiono w wersecie 5. Bóg jest jednomyślny i niezachwiany w swojej hojności, podczas gdy ten wątpiący, dla kontrastu, jest jak fala morska, która pędzi i miotany przez wiatr i ma rozdwojony umysł, a właściwie jest rozdwojony i niestabilny na wszystkich swoich drogach. Bóg jest jednomyślny, ta osoba jest dwumyślna. Bóg jest niezachwiany w swojej hojności, ta osoba jest niestabilna na wszystkich swoich drogach.

Jednakże, jeśli chodzi o porównanie, mamy tu porównanie pomiędzy osobą, która wątpi, a falą morską. To wyraźne porównanie. Mówi, że człowiek, który wątpi, jest jak fala morska.

Osoba wątpiąca jest rozdwojona i niestabilna, podobnie jak fala jest napędzana i miotana przez wiatr, co być może sugeruje nieprzewidywalną i niekontrolowaną siłę. Odchylenie jest tutaj pasywne, co wskazuje, że fale te podlegają działaniu siły zewnętrznej i reagują na nią, podobnie jak fala napędzana i rzucona przez wiatr. Fala podlega działaniu, tak jak dla porównania na tę osobę mogą oddziaływać siły zewnętrzne.

Skutkiem wątpienia jest to, że nie otrzymujemy niczego od Pana. To oczywiście wiąże się z przyczynowością. Przyczyną jest wątpienie, a skutkiem jest nic nie otrzymanie od Pana.

Ponieważ ten, kto wątpi, jest rozdwojony i niestabilny, miotany i miotany jak fale pędzone wiatrem, osoba taka nie powinna przypuszczać, że otrzyma cokolwiek od Pana. Zauważamy, że występuje tu podwójny kontrast z poprzednim werseciem, którego każdy wymiar niesie ze sobą naprawdę napięcie. Istnieje kontrast pomiędzy zapewnieniem, że Bóg daje wszystkim hojnie i bez wyrzutów, a oświadczeniem, że niektórzy nie otrzymają niczego od Pana.

Powiedział, kto daje wszystkim hojnie i bez wyrzutów, a teraz mówi: och, w odniesieniu do tej osoby, on nie daje. Istnieje także kontrast pomiędzy wiarą a przypuszczeniami. W tym napomnieniu zawartym w wersecie 6 mówi: „Niech prosi z wiarą”.

Ale teraz mówi, że człowiek, który wątpi, jest jak fala morska niesiona i miotana przez wiatr. Taka osoba nie powinna sądzić, że otrzyma coś od Pana. Istnieje zatem napięcie pomiędzy wiarą a przypuszczeniami. Wiarę otrzymywania przeciwstawia się założeniu otrzymywania od Pana.

Teraz, w odmianie, mamy tu oczywiście imperatyw terażniejszy. Ponownie może to sugerować, że jest to w języku greckim, co może wskazywać na skłonność do

przypuszczeń. Innymi słowy, nie zajmujcie wobec Boga postawy domniemania, a raczej zarozumiałości, przed którą należy ostrzegać.

Pisarz przechodzi od konkretności mądrości do ogółu, czegośkolwiek. Niech taka osoba nie myśli, że otrzyma coś od Pana. Jakub mówił o otrzymywaniu mądrości.

Teraz mówi o otrzymaniu czegośkolwiek. Oto niektóre z obserwacji, jakie można poczynić, szczegółowe obserwacje dotyczące tych trzech, a właściwie czterech wersów. To przyzwoite miejsce na przerwę.

Kiedy wrócimy, przyjrzymy się drugiej alternatywie dla szczegółowej obserwacji, jaką jest szczegółowa analiza, a właściwie rodzaj śledzenia myśli lub toku myśli mniejszego fragmentu.

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 11, Przegląd segmentów, List Jakuba 1 i Szczegółowe uwagi do Listu Jakuba 1:5-8.